

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 84.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Δ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1851.

ΤΟ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΚΟΜΒΟΛΟΓΙΟΝ.

ἦΤΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΕΤΗ.

Ἡ ἐορτάσιμος ἡμέρα τῶν γάμων τοῦ μαρκεσίου Δέ-Δουδοῦ, τοῦ πάππου μου, μετὰ τῆς χαριέσσης Μαρίας Δ'-Ἀγγλάνδ ὑπῆρξε πλήρης χαρᾶς. Ἀμφότεροι ἦσαν πλούσιοι, καὶ ἀφωσιωμένοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ πάντα δὲ προεμήνυον τὴν εὐδαιμονίαν των, καὶ ἐπέφερον ψυχικὴν ἀγαλλίασιν πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νεανικοῦ ζεύγους, συναθροισθέντας διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς εὐχὰς των. Καὶ ἐν τούτοις! φεῦ! ἡ γλυκεῖα αὕτη ἐλπὶς ὑπῆρξεν ἀπατηλή! Ὁλεθρία τις πρόβρῃσις ἐμελλε νὰ δηλητηριάσῃ τοὺς τούτους τοὺς δεσμοὺς καὶ νὰ καταστρέψῃ ἀνοῦσαν ἐτι τὴν χαριέσσαν μαρκεσίαν, ἀλλ' ἄς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ γεγονότα.

Ὁ μαρκεσίος δὲ-Δουδοῦ προσέφερεν ἄπειρα δῶρα πολυτίμητα πρὸς τὴν νέαν τοῦ σύζυγον. Τὰ κοσμήματα, αἱ δαντέλλαι καὶ τὰ ὄφασματα ἐπεστόλιζαν μετὰ μεγαλοπρεπείας τὰ ἐπιπλά τοῦ μεγάρου των. Οὐδὲν ὅμως ἐφάνετο εἰς αὐτὸν τόσον ὥραϊον, ὅσον αὕτη,

τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν, ἡ δὲ μαρκεσία τὰ πάντα ἐδέχετο μετ' ἀδιαφορίας, διότι τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

— Μάρια μου, λέγει ἡμέραν τινα ὁ πάππος μου πρὸς τὴν ὥραϊαν συμβίαν του, ἰδοὺ εἰς μὴν ἀφότου εἴμεθα ἡνωμένοι, καὶ θέλω ἤδη νὰ σὲ δώσω προσφιλές τι ἐνθύμημα διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τοὺς εὐτυχεῖς ἡμῶν γάμους, τὸ κομβολόγιον τῆς μητρός μου, πρὸς τὸ ὅποιον τρέφω μέγιστον σέβας. Διὰ τοῦτο καὶ σὲ τὸ προσφέρω. Κράτει το πάντοτε, προσφιλέ μου φίλη, ἐπειδὴ περιέχει ἀνεκτίμητον ἀξίαν δι' ἐμὲ, ὅχι ἐκ τῆς πλουσιότητος τῶν ἀδαμάντων τὰ ὁποῖα τὸ συγκροτοῦν, ἀλλ' ἐκ τῆς ιδέας δι' ἣν ἐρχεται ἀπὸ τοῦς προπάτοράς μου νομίζω δι' ἡ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου μας συνδέεται μετ' αὐτοῦ. Μὴ τὸ κακομεταχειρισθῇς λοιπὸν ποτὲ, σὲ ὀρκίζω· ἄλλως, θέλεις μὲ προσξενῆσαι ἀληθῆ λύπην, καὶ μ' ἀποδείξει δι' οὐδὲν ἐνδιαφέρον λαμβάνεις εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ τοῦτο εἶναι ἱκανὸν νὰ διαρρήξῃ τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Μάρια ὑπεσχέθη εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ προσέερῃ ἴσον σέβας καὶ ἰσὴν λατρείαν πρὸς τὸ περιδοξὸν ἐνθύμημα τῆς εὐγενούς τοῦ οἴκουγενείας, καὶ τυλίξασα αὐτὸ μετὰ χάριτος ὁλως μαγευτικῆς περὶ τὸν λευκώτατον καὶ εὐώδη λαιμόν της, ὅμοιον μὲ τὸν τοῦ κύκνου, ὥμωσεν νὰ μὴ χωρισθῇ οὐδέποτε ἀπ' αὐτοῦ.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους, ὁ Κύριος δὲ Λουδοῦ ἐπανήλθεν εἰς Βερσαλλίας καὶ παρουσίασε τὴν νέαν σύζυγόν του εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ ὥραιότης, τὸ πνεῦμα, τὰ προτερήματα, αἱ χάριτές της, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἄπειρος ἀγαθότης, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ἡ ὥραία καὶ ἀγαθὴ βασίλισσα Μαρία Ἀντωνιέτα, ἐπέφερον ἀμέσως μέγα ἀποτέλεσμα, καὶ ἡ κυρία δὲ Λουδοῦ ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς καὶ τὰς ἰδιωτικὰς συναθροίσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ μαρκέσιος ἐνόμισεν αὐτὸν εὐτυχῇ διὰ τὸν θρίαμβον ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἠσθάνθη γεννώμενον ἐν τῇ ψυχῇ του αἰσθημὰ τὴν σκληρὴν καὶ δλεῖθριν τὸν κατεβασάνει τρομερὰ ζηλοτυπία, ἥτις τοῦ δέσποα τὴν καρδίαν διὰ τῶν φαρμακερῶν της δυνύχων.

Μολονότι αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ὑποκρύψῃ τὰς ἀγωνίας του, ἡ Μαρία ὁμως, τῆς ὁποίας ποσὼς δὲν εἶχεν ἀλλοιωθῇ ὁ ἔρως, ἐννόησεν ἀμέσως τὴν κακὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν συνηθάνετο ὁ σύζυγός της· καὶ διὰ τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου διαγνωστικοῦ, κοινοῦ εἰς πᾶσαν ἐρῶσαν γυναικᾶ, ἐμάντευσεν εὐκόλως τὰς αἰτίας, καὶ διὰ νὰ τὰς διαλύσῃ, ἀπεσῆρθη πάραυτα ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου κόσμου, ὅστις διὰ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν εἶχε θέλξει. Καὶ ὡς πρόσκαις τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἀπομακρυνεῖσάς της, ὑπῆρξεν ἡ ὑγεία της. Ἐζήτησαν νὰ καταστρέψουν τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀπόφασιν τῆς μαρκεσίας, διότι εἰ λάμποντες ὀφθαλμοὶ της, αἱ ῥοδόχροοι παρειαί της καὶ τὰ ζωρὰ καὶ χαρίεντα ὑπομειδιῶντα αἰετοπετὰ χεῖλη της πατέψευδον τοὺς λόγους της. Ἀλλ' αὕτη ἐπέμενε· καὶ οὕτω πᾶς τις ἀπεμακρύνετο, λησμονῶν καὶ τὴν κατάκλειστον ἐκείνην γυναικᾶ, καὶ τὰς ἰδιοτροπίας της, ὡς τὰς ὀνέμαζον.

Ἡ κυρία δὲ Λουδοῦ ἦτο μὲν πάντοτε μακρὰν τοῦ κόσμου, δὲν ἔξῃ ὁμως κατὰμονος μετὰ τοῦ μαρκεσίου, ἀλλ' εἶχε διατηρήσει σχεσεις τινὰς ἀξιοτίμους, διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν προτερημάτων τῶν ὁποίων παρέρχονται ὥραι τινὲς εὐχαρίστως. Καθ' ἐσπέραν λοιπὸν συνηθορίζοντο εἰς τὴν αἰθυσάν της, καὶ αἱ συνδιαλέξεις των ἦσαν σπουδαῖαι ἅμα καὶ εὐάρεστοι· διότι ὁ μαρκέσιος, εὐτυχὴς διὰ τὸν τρόπον τοῦ βίου τῆς νέας αὐτοῦ συντρόφου, προσεπάθει νὰ προσφέρῃται φιλοφρόνως εἰς τὴν οἰκίαν του, μὲ πνεῦμα καὶ χάριν τσαύτην, ὥστε προσήλκυε καὶ εὐχαρίστει τοὺς φίλους του.

Καὶ μάλιστα, ὡς ἦτο τότε ἐν χρήσει, ἡ κυρία δὲ Λουδοῦ ἀδέχετο εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της δωμάτιον. Τοῦτο δὲ ἐγένετο μόνον διὰ τοὺς ποιητάς, τοὺς φιλαρέσκους ἱερεῖς (coquets abbàs) τῆς αὐλῆς, ἡ δὲ ἄλλους τινὰς πνευματώδεις, διασκεδάζοντας τὴν μαρκεσίαν μὲ τὰς ἱστορίας των, τὰ ζαχαρωτά των, μὴ φέροντας δὲ, κατ' οὐδέναν λόγον, ὑπόψιας εἰς τὸν εὐγενὲς μου πάππον.

Ἐξὼν λοιπὸν εὐτυχῶς καὶ ἡσυχῶς εἰς τὸν οἶκον δὲ Λουδοῦ, ὅτε συμβάν τι ὅλως μηδαμινὸν κατ' ἐπιφανείαν, ἤρχετο νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον.

Ὁ μαρκέσιος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ ὀδοιπορίαν τινά. Ἄλλοτε αἱ ὀδοιπορίαι δὲν ἦσαν, ὡς σήμερον, ὅτε μεταφέρεται τίς ἀνενοχλήτως, χάρις εἰς τὸν ἀέμιν. Τότε ἦτο τὸ ἐσβαρὸν! Καὶ πολλοὶ ἐκαμον τὴν διαθήκην των πρὶν ἀναχωρήσουν διὰ τὸ Ῥουάν, ἡ δὲ διὰ τὸ Ἀβρ. Ὁ προσωπικὸς φόβος δὲν διετάραττε τὸσον τὴν ψυχὴν τοῦ πάππου μου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς

ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἐνηγκαλίζετο τρυφερῶς τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν· ἀλλ' ἀπαίσιν τι προκίσθημα, κατέθηκε τὸ πνεῦμά του. Ἡ Μαρία συνηθάνετο ἐπίσης τὴν ὑπερλίαν ταύτην ἐντύπωσιν, καὶ μὲ χεῖρας ἠνωμένας, μὲ πρόσωπον δακρύδρεκτον, παρεκάλει τὸν μαρκέσιον νὰ τὴν παραλάβῃ μεθ' αὐτοῦ· εὐτοὺς τὸ ἐπεθύμει τὰ μέγιστα, ἀλλ' ἡ ἐπισφαλὴς εἰσέτι ὑγεία τῆς προσφιλοῦς του συμβίας, ὡς ἐκ τῆς γενέσεως ὥραίου τέκνου, τοῦ ὁποίου εἶχε γείνει πρὸ δλίγου εὐτυχὴς μήτηρ, δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ ὀδοιπορίαν ἐπαχῆ καὶ κοπωδὴν ὥφειλον λοιπὸν νὰ χωρισθῶσι!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκεσίου, τίποτε δὲν προσέθεσεν εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν εἶχε προαισθανθῇ ἡ μάμμη μου· ἀπεναντίας μάλιστα, τὰ πάντα ἔτεινον πρὸς ἐξάλειψιν ταύτης, διότι καθεκάστην ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ τοῦ προσφιλοῦς της συζύγου. Ὅθεν, ἡ ἐπαχὴς ἐκείνη ἐντύπωσις εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς ἐκλείψει ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ δὲ φαιδρότης καὶ ἡ ἐλπίς ἐπανήρχοντο μ' ὅλας αὐτῶν τὰς ἐυπροσόνους γοητείας, ὅτε πρῶτα τινὰ παρατηρεῖ μὲ ἀπελπισίαν ὅτι τὸ κομβολόγιόν της εἶχεν ἐκλείψει! Καθ' ἐσπέραν κατακλινομένη, ἡ Κ. δὲ Λουδοῦ ἀφῆρει ἀπὸ τὸν λαιμόν της τὸ πολυτίμον τοῦτο κομβολόγιον, καὶ δὲν τὸ ἐπανέθετεν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ἐνδυμασίαν της. Κατ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα βεβαίως ἀνηρπάγη.

Ἐκαμε τὰς δραστηριωτέρας ἐρεῦνας καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν· εἰ ὑπῆρξεν, εἰ προμήθευται καὶ πάντες ἠρωτήθησαν, ὅσοι ἦτον πιθανὸν ὅτι ἦλθαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς παραδόχου ἐκλείψεως τοῦ κομβολογίου. Ἀλλὰ πᾶσα προσπάθεια ἀπέβη ματαία, πᾶσα ἐρευνα ἀνωφελής! Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὰ ἔχνη τοῦ ἀρπαγέντος βαρυτίμου κοσμηματος.

Μὴ ἀμφιβάλλουσα τότε πλέον, δι' κλοπὴν τις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡτοιμάσθη νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν Κ. Δ'. Ἀργενσὼν, ὅπως εὐτοὺς θάλλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀστυνομίαν, πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου τούτου. Καὶ διὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐκάλεσεν μίαν τῶν γυναικῶν της, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

— Ἡ Κυρία μαρκεσία εἶναι βεβαία ὅτι θέλει ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Κ. Δ' - Ἀργενσὼν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σκοπεύει νὰ τὸν ζητήσῃ· λέγει ἡ Ἰουστίνια· — καὶ τοιοῦτον ὄνομα ἔφερεν ἡ θαλαμηπόλος αὕτη. — Καὶ διακοινώνουσα τὴν ἀρπαγὴν ταύτην, δὲν φοβεῖται μήπως πᾶσα ἀπόδοσις καταστῇ ἀδύνατος; — Καὶ πρὸς ποῖον λοιπὸν θέλεις νὰ διευθυνθῇ; ἔρωτάς μετ' ἀνυπομονησίας ἡ Κ. Δὲ - Λουδοῦ.

Ἡ Ἰουστίνια ὑπεμειδίας μὲ ὕψος τὴν μυστηριώδες.

— Ὁμίλησε λοιπὸν, ἐπανελάβε ζωνρῶς ἡ μαρκεσία, ἥτις παρετήρησε τὸ ὑπεμειδίσμα ἐκείνου· τῇ ἀληθείᾳ δεικνύεις ὅτι γνωρίζεις πλειότερον τοῦ ὅσον θέλεις νὰ εἰπῇς.

— Κατὰ δυστυχίαν, κυρία, τίποτε δὲν γνωρίζω περὶ τοῦ κομβολογίου σας, ἀπαντᾷ ἡ Ἰουστίνια. Ἀλλ' ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἐνὸς ἐρμήτιου, εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεδῶν, ὅστις γνωρίζει πλέον παρ' ὅσα ὁ Κ. Δ' - Ἀργενσὼν καὶ σύμπασα ἡ ἀστυνομία, καὶ ἐὰν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ ἤμαι ἐγὼ κυρία μαρκεσία, ἤθελα προτιμᾶσαι νὰ συμβουλευθῶ τὸν μάγον τοῦτον, τὸν πάντων εἰδήμονα.

Ἡ μάμμη μου, δυσειδαίμων ὡς ἦσαν τότε πάντες, ἤρρωθε μετὰ περιεργείας τὴν Ἰουστίναν, τίς ἦτον οὗτος περὶ οὗ τῇ ὠμίλει. Αὕτη δὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀξίαν.

— Ἀλλοίμονον! τὴν λέγει ἡ Κ. Δὲ Λουδοῶ, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς θαυμασίας ταύτας διηγήσεις τῆς Ἰουστίνης. Πῶς θέλεις ἐγὼ, ἡ μαρκεσία Δὲ-Λουδοῶ, νὰ διατρέξω τὰ δάση διὰ νὰ συμβουλευθῶ τοιοῦτον ἄνθρωπον; Ἀς μὴ συλλογιζώμεθα πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ, ὡς λέγεις, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ, ὅ,τι καὶ ἂν τῷ προσφερθῇ συνώδευσέ με λοιπὸν πρὸς τὸν Κ. Α'. Ἀργενσῶν, ἀντὶ νὰ με διηγῇσαι ὅ,τι με ἐπιφέρει λύπας.

— Καὶ διατί, ἡ Κ. μαρκεσία δὲν τολμᾷ νὰ συμβουλευθῇ τὸν μάγον τοῦτον; ἐρωτᾷ ἡ θεραπαινὶς παρυσία οὕσα τὴν αὐτὴν ὁμιλίαν, δὲν εἶναι ἐλευθέρᾳ καὶ κυρία τῶν πράξεών της ὅλων;

Ἡ Κ. Δὲ-Λουδοῶ ἀφῆκε στεναγμόν.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε, τὴν λέγει, πόσον ὑποπτος εἶναι ὁ μαρκεσίας καὶ πόσον εὐκόλως ἀπατάται;

— Ἀλλὰ τίς θέλει τὸ εἶπει εἰς αὐτόν, κυρία; πῶς θέλει τὸ μάθει;

Ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον, ἀπαντᾷ ἡ μάμμη, κτυπῶσα διὰ τοῦ μικροῦ ποδὸς της τὴν γῆν μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἡμεῖς ὡς εὐγενεῖς εἴμεθα ἐλευθεροί; ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τοὺς ὁποίους παραλείπω, πρῶτοι κατὰσκοποι, δὲν εἶναι οἱ ἀκόλουθοί μας;

— Ναί, κυρία, γνωρίζω ὁμῶς μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου, καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς, καὶ τοὺς κατασκόπους δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν

— Ποῖον; . . . Ποῖον; . . . εἰπέτο ἀμέσως, Ἰουστίνη.

— Ἡ Κ. μαρκεσία ἔλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος Μεδόν; . . .

— Ναί, ναί, . . . ἀπειράκις ναί . . . τὴν διακόπτει ἡ μάμμη μου, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ περιέργειαν.

Ἀς μεταμορφωθῇ λοιπὸν ἡ Κ. μαρκεσία εἰς ποταπὴν ἐργατίδα, λέγει ἡ Ἰουστίνη χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καθὼς καὶ ἐγὼ, καὶ αἱ ἐξέλωμεν ἐκ τοῦ οἴκου αὐρίου τὴν πρωίαν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου οὐδεὶς θέλει δυνθῇ νὰ μάθῃ τὸ τοιοῦτόν μας κίνημα, ἄλλωςτε εἶναι πολλὸ ἐπιτετραμμένον, ὡς δυνάμενον νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου, τὸ ὁποῖον ὁ Κ. μαρκεσίας εὐίστησε τόσον εἰς τὴν Κυρίαν.

Ἡ μάμμη μου ἐξεπλάγῃ ἀκούουσα τὴν παράδοξον ταύτην πρότασιν τῆς θεραπαινίδος της, ἀλλ' ἤϊον νέα, καὶ ὡς εἰς πᾶσαν θυγατέρα τῆς Βύχης, ἡ περιέργεια καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἔχουν μέγα θελήτριον, κλονισθεῖσα κατὰ μικρὸν ἐπέισθη ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἐνοστάσεις τῆς Ἰουστίνης, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη, τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, κατὰ τὴν αὐγὴν, ἡ μὲν νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν κυρίαν της, φέρουσα καὶ τὸ ἐνδύμα τῆς ἐργατίδος, τὸ ὁποῖον ἤθελε προμηθευθῇ, ἀμφοτέραι δὲ ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμέναι, ν' ἀναχωρήσουν πρὸς τὸ δάσος Μεδόν, ἵνα συμβουλευθῶσι τὸν μάγον.

Τὴν ἐπαύριον τὰ πάντα ἐγένοντο καθὼς ἀπεφασίσθησαν, καὶ τὴν πρωίαν, ἡ Κ. Δὲ-Λουδοῶ καὶ ἡ Ἰουστίνη, ἀφοῦ λαθραίως ἀρῆκαν τὸ οἰκήμα, ἀνέβη-

σαν εἰς εὐτελεῖς ἀμαξίδιον, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιτηδεῖα θεραπαινὶς εἶχε συμφωνῆσαι τὴν προτεραίαν, καὶ μετὰ τινος ὥρας φθάνουσι τέλος, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας των.

Τρέμουσα, εἰσῆλθεν ἡ μάμμη μου εἰς τὴν κατωκίαν τοῦ μάγου, καλύθην ἐκτισμένην παρὰ τὴν λόγμην δάσους πυκνοτάτου· ἀλλ' ἐνεψυχώθη, βλέπουσα, ἐνώπιόν της, γέροντα ἀξιολύστον, μὲ γενειάδα πίπτουσαν μέχρι τοῦ στήθους του, ὅστις τὴν χαιρετᾷ μετὰ τρόπου εὐσεβάστου.

— Καταδεχθῆτε νὰ καθήσετε, κυρία μαρκεσία, καὶ διατάξετε τὸν δουλόν σας, τὴν λέγει ὁ ἐρημίτης, προσφέρων εἰς αὐτὴν τὸ μόνον κοσμοῦν τὴν οἰκίαν του καθίσμα.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἡ Κ. Δὲ-Λουδοῶ, κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθητεν ἐπὶ τῆς προσφερθείσης ἑδρας.

— Ἀφοῦ, κύριε, γνωρίζετε τίς εἰμαι, τῷ λέγει, δυνθῆῖσα νὰ κατευνάσῃ τὴν μεγάλην συγκίνησίν της, γνωρίζετε ἐπίσης καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἤλθα!

Ὁ ἐρημίτης ὑπεμεῖδία.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου, κυρία, τὴν ἀποκρίνεται θέτουσα ἐνώπιόν της μεγάλον τινα καθρέπτην. Καὶ αὕτη μόλις ἠδυνήθη νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, τρόμου καὶ θαυμασμοῦ· ἐντὸς τοῦ καθρέπτου ἀπεικονίζετο αὕτη ἡ ἰδίᾳ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνδυμασίας της, καὶ ἐνῷ εἰς ἀβάς νέος τῇ ἀναγινώσκει στίχους, εἰς εἰκονομολόγος ὁπισθὲν της τεθειμένος, σύρει μετ' ἐπιτηδεύτητος τὸ κομβολόγιον, καὶ τὸ βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Πῶς! ὁ Κύριος Δορλὲ εἶναι ὁ ἔνοχος! . . . ἀναφωνεῖ ἡ μαρκεσία, ἀρῆσασα τὴν κεφαλὴν της νὰ καταπέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της. ὡτανεὶ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀπολεσθέν της πνεῦμα. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς, ὅτε ἀνύψωσεν τὰ ὄμματα διὰ νὰ ἐπανιδῇ τὴν παράδοξον ἐκείνην σκηνὴν, τὸ πᾶν ἦτο μεταβεβλημένον ἐντὸς τοῦ κατόπτρου.

Δὲν παριστάνετο πλέον ὁ κοιτωνίσκος της, ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκονομολόγου, ὅπου οὗτος περιέκλειεν ἐντὸς πλευσιστάτου κιβωτίου μικρὰν θύκην ἐκ δερμάτος βίνης (galuchat) περιέχουσαν τὸ κλοπιμαῖον.

— Τίς εἴθε λοιπὸν, ὦ Θεέ! ἐτραύλισεν ἡ μάμμη μου, κατάψυχρος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ ῥίπτουσα περίφορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ γέροντος, μένοντος ἀπέναντί της, σοβαροῦ καὶ ἀταράχου καθὼς ἡ εἰμαρμένη. — Τίς εἴθε; Σεῖς, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ πάντα εἶναι γνωστά, ὅστις μαντεύετε καὶ τὰς μυστηριωδεστέρas πράξεις;

— Τί σᾶς μέλλει τίς εἶμαι, κυρία, τὴν ἀποκρίνεται μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ ἐρημίτης· εἶμαι ἐκαίνος τὸν ὅποιον ἐξητούσετε, διότι σᾶς ἐφανέρωσα ὅ,τι ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθητε τόσον. Αὐτὸ σᾶς ἀρκεῖ· ἀλλ' ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ ὀρκισθῇτε πρὶν ἢ ἐξέλθῃτε ἐντεῦθεν ὅτι ὀφείλετε νὰ σιωπῆσετε εἰς πάντα, τὴν ἐκδούλευσιν τὴν ὅποιαν σᾶς ἔχαμα. Εἰς πάντα. — μὲ ἀκούετε, κυρία; διότι ἓνα λόγον ἔαν εἰπῇτε. ἓνα μόνον, ἐξ ὧν συνέβησαν ἐνταῦθα, θέλετε ἀπολάνει· ὅτι ἡμέρας

μετὰ τὴν ἀδιακρίτιαν, τὴν ἐποίαν ἠθέλατε πράξει, καὶ τοῦτο, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὦ, ἀν πρὸς ὥραν, σιγὴν πρὸς σιγὴν.

Ἡ μάμμη μου, νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα, ὥμοσε τοῦτο, καὶ δώσασα εἰς τὸν γέροντα ποσότητα τινὰ χρημάτων, τὰ ἐποῖα ἐπὶ τούτῳ ἐκόμισε μεθ' αὐτῆς, ἀπῆλθε, καὶ εὔρε τὴν πιστὴν τῆς Ἰουστίνης περιμένουσαν παρὰ τὴν θύραν. Ὁ ζωογόνος ἀὴρ ἐπανεφερε τῆς μαρκεσίας τὰς δυνάμεις, τῶν ὁποίων τὴν εἶχε στερήσει ὁ τρόμος καὶ ὑποκρύπτουσα τὴν ταραχὴν τῆς, ἀνέβη εἰς τὴν ἄμραν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς ἐπίσης μυστικῶς καὶ εὐτυχῶς ὡς εἶχεν ἐξέλθει.

Ἀκολουθῶς ἐνδοθεῖσα ἡ Κ. δὲ Λουδοῦ ἐξῆλθε, συνοδευομένη ἐπίσης παρὰ τῆς Ἰουστίνης, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Δορλέ, τοῦ πλουσίου οἰκονομολόγου, τὸν ἐπεὶ οὐκ εἶχεν ἴδει ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ κατόπτρου. Δὲν ἠθέλησε νὰ προειδοποιήσῃ τὴν ἀφίξιν τῆς, ἀλλ' εἰσελθούσα εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἐκεῖνος τὴν σιγῇ αὐτὴν εὐρίσκειτο, ἐπετάχθη ἐκ τῆς χαρᾶς, ἰδοῦσα τὸ αὐτὸ κιώτιον· δὲν ἀμφέβαλε τότε, ὅτι τὸ κομβολόγιόν τῆς περιεῖχετο ἐκεῖ. Ἐπροσπάθησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν τῆς.

— Ἀ! Κύριε Δορλέ, τὸν λέγει, κρύπτουσα τὴν ἀμνηστὴν τῆς ὑπὸ μείδιαμα, πολὺ καλὰς ἀστείότητας κάμετε, καὶ ἦλθα νὰ σὰς ἐπιπληξῶ διὰ νὰ τὰς παύσητε.

— Καὶ ποίας; κυρία μου! ἀνεφώνησεν ὁ οἰκονομολόγος, τοῦ ὁποίου ἡ ὀχρότης κατακαλύψασα τὰς παρειάς του, ὑπεδείκνυε τὴν ἀνησυχίαν του· ἡ κυρία μαρκεσία, γνωρίζουσα τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας μου, δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τοὺς λόγους ἐκείνων, οἵτινες θέλουν νὰ μὲ βλάψουν.

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, μὴ κάμετε τὸν ἀδιακρίτον, λέγει ἡ μάμμη μου διακόπτουσα αὐτὸν. καὶ παίζουσα ἀμελῶς μὲ τὸ ἀεριστήριόν τῆς. Ἐ! καλὰ! ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος, εἰσθε σεῖς, ὅστις ἐκρύψατε τὸ κομβολόγιόν μου!

— Ἐγὼ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ δυστυχὴς Δορλέ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον κατεβράχθη ἀπὸ ἰδρωτὰ, ἐγὼ! . . .

— Ναί! Σεῖς! . . . τὸν λέγει ἐξακολουθεῖσα τὸ μείδιμά της ἡ μαρκεσία· μὴ προσποιεῖσθε ὅτι ἐκπλητέστε, διότι βλέπετε ὅτι ἀνεκάλυψα τὴν πανουργίαν σας. Ἐνομίζατε ὅτι θέλετε μὲ βασανίσει, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἐ! λοιπὸν ἀπετύχετε, διότι βλέπετε ὅτι δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ γελῶ, καὶ διὰ νὰ σὰς δείξω ὅτι ὁ μικρὸς μου δάκτυλος μ' ἐδίδαξεν ἄριστα, θέλω σὰς δείξει ὅτι καὶ τὸ κιώτιον ἀνεκάλυψα ἐπίσης.

Κ' ἐξακολουθεῖσα νὰ ὁμιλῇ, ἡ Κ. δὲ Λουδοῦ, ἐσηκώθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κιώτιον, τὸ ἦνοιξεν, ἔλαβε τὴν μικρὰν θήκην, ἣτις πραγματικῶς εὐρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ σύρουσα τὸ κομβολόγιον τὸ ὁπεῖον περιεῖχεν, ἔλαμψε βαθυτάτην ὑπόκλισιν εἰς τὸν καταπληκτικὸν οἰκονομολόγον καὶ ἐπέστρεψε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψεν ὁ πάππος μου.

Κατ' ἀρχὰς, εὐτυχῆς, διότι ἐπανέδλεψε τὴν προσφιλῆ του Μαρίαν, τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τὴν κατεκάλυψε διὰ τῶν τρυφεροτέρων θαυπευμάτων· ἀλλ' ὅταν ἀργότερον εἰσῆλθον εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιόν των, μακρὰν πάντων τῶν ἐνοχλητικῶν βλεμμάτων, ἡ μάμμη

μου διακρίνει ἀνησυχίαν τινὰ καὶ ἐνόχλησιν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς.

— Τί ἔχεις, τὸν λέγει Ἐρρίκε μου; θλίβουσα τρυφερῶς τὴν χεῖρά του μὲ τὰς ἰδικὰς τῆς, μήπως εἶσαι δυστυχῆς; . . . ὦ! ὁμίλει, προσφιλῆ μου, καὶ ἡ Μαρία σου ὀφείλει τὸ πᾶν νὰ συμμεριζέται!—τὰς ἐνοχλήσεις σου, ἐὰν ἐνοχλήσαι, τοὺς κόπους σου, ἐὰν ἔχῃς τοιοῦτους.—Λέγε, Ἐρρίκε μου, ὁμίλει . . . ἡ σιωπὴ σου σπαράττει τὴν καρδίαν μου.

Ὁ πάππος μου θεωρεῖ σιγίμας τινὰς ἐκείνην, ἣτις τὸν ὁμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἔπειτα ὅμως λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφίγγων εἰς τὴν καρδίαν του

— ὦ! τὸ ἐγνωρίζω, ἐκραύγασεν, ὅτι εἶσαι ἄγγελος, τρυφερά μου Μαρία, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς οὐδέποτε νὰ μὲ προδώσῃς.

— Νὰ σὲ προδώσω! ἀξιαγάπητέ μου Ἐρρίκε! ἀνεφώνησε περιλύπως ἡ μαρκεσία· ὦ! τίς ἠδυνήθη νὰ ἐμβάλῃ τῆς αὐτὴν φρικτῶδη ἰδέαν εἰς τὴν καρδίαν σου, τὴν τόσο ἐυγενῆ καὶ ἀγαθὴν;

— Ἐν τίποτε, μία ἀνοησία, μία ὀκνηρότης τοῦ πτωχοῦ Μιχαήλ, τοῦ γηραιοῦ καὶ πιστοῦ μου ὑπηρέτου, ἀπαντᾷ γελῶν ὁ μαρκεσίος.—Νὰ φαντασθῇ ὅτι σὲ εἶδε χθὲς τὴν πρωΐαν νὰ ἐξέλθῃς μεταμορφωμένη ὡς ποταπὴ γυναῖκα; . . . θὰ ἐπεριποιήθῃ πολὺ τὴν θεῖαν φάλην ὁ γενναῖός μου, καὶ . . . ἀλλὰ τί ἔχεις, Μαρία; ἀναφωνεῖ ὁ πάππος μου, θεωρήσας τὴν μαρκεσίαν· ὠχρίσας . . . φαίνεται ἐκπεπληγμένη . . . Θεέ μου, εἶναι λοιπὸν ἀληθές; . . .

Πραγματικῶς ἡ δυστυχὴς Μαρία ἠσθάνετο ἑαυτὴν θνήσκουσαν· ἐνοοῦσεν ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἐμελλε νὰ τὴν ἐκλάβῃ ἐνοχον, καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ γάμου νὰ ᾔσῃ ἀνίσχυρός τις δικαιολογία.

— Ἐρρίκε! . . . Ἐρρίκε! . . . εἶμαι ἀθῶα, τὸν λέγει, ἀφῆσας νὰ διαφύγουν οἱ θρηνωδέστεροι λογμοὶ ἐκ τῆς καρδίας τῆς. Σὲ ἀγαπῶ . . . Ἐπὶ τῆς γῆς οὐδένα ἄλλον ἀγαπῶ . . . Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς . . . διότι ὀφείλω, ἢ νὰ σιωπήσω, ἢ ν' ἀποθάνω. Θεέ μου! Θεέ μου! Σὺ ὁ γνωρίζων ὅλην τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας μου, πεῖσέ τον νὰ μὲ πιστεύσῃ . . . εἰπέ του ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

Καὶ προσφέρουσα τὰς διακεκομμένας ταύτας ἐκφράσεις, ἡ δυστυχὴς περιέστρεφεν ἐξ ἀπελπισίας τοὺς βραχίονάς τῆς, διότι κατενόει ὅτι τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ συζύγου τῆς διεδέχετο πεποίησις φρικτῶδης, ζωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὴν διαγωγὴν σου; κυρία! τὴν ἐρωτᾷ οὗτος μὲ τρυφὴν σύντροφον καὶ τραχείαν· μ' εὐρίσκεις ἀνίκανον ν' ἀπατηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπατηλοὺς αὐτοὺς λόγους; διότι ἠθέλα σὲ πιστεύσει, σέ! . . . καὶ δι' ἐνὸς μόνον λόγου, ἡ δύναστο νὰ καταστρέψῃ τὰς ὑποψίας μου . . . Εἰπέ λοιπὸν, εἰπέ αὐτὸν τὸν λόγον . . . καὶ θέλω σὲ πιστεύσει. Δὲν βλέπεις, Μαρία, ὅτι θέλω εἰσεῖν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι εἶσαι ἀθῶα! ὁμίλει . . . ὁμίλει! . . . σὲ τὸ ὀρκίζομαι γονυκλιτῶς.

— Ὀφείλω νὰ σιωπήσω ἢ ν' ἀποθάνω, εἶπε τρυφερώτατα ἡ δυστυχὴς Μαρκεσία, ρίπτουσα περιπαθὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς. Τί προτιμᾷς Ἐρρίκε; . . . Πρόφερε τὴν καταδίκην μου καὶ θέλω σὲ ὑπακούσει.

Ὁ μαρκεσίος τὴν ἐθεώρησε μὲ ὕψος σοβαρώτατον.

— Φύλαξε τὸ μυστικόν σου, κυρία, τῇ λέγει μὲ φωνὴν ὅπως σοβαρὰν καὶ μισαράν· ἡ κωμωδία τὴν ὁ-

